

[Aksel Larsen.]

eftersom det ærede medlem hr. Hans Rasmussen dog har ment det rigtigt at være i overensstemmelse med medlemmerne i sit forbund og i overensstemmelse med fagbevægelsens interesser og principper og stemmer imod.

Vi fik den forklaring af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at da man ikke havde kunnet få flertal i udvalget for, at loven kun skulle gælde 1 år, var man nødt til at tilslutte sig forslaget om, at den skulle gælde i 2 år. Jeg har talt for, at alle partier skulle være repræsenteret i udvalget, men det ville man jo ikke have. Nu har vi fået at vide, at i kraft af det, der er sket mellem første og anden behandling, har retsforbundet i nogen grad skiftet mening og er i hvert fald modstander af ændringsforslaget om de 2 år. Socialdemokratiet har sammen med retsforbundet og kommunisterne flertal i denne sal. Uanset hvordan flertallet i udvalget var, kan det lade sig gøre at stemme forslaget om de 2 år ned, hvis socialdemokratiet vil.

Den højtærede økonomi- og arbejdsminister siger, at hvad aspirantordningen angår, vil regeringen nedsatte et hurtigt arbejdende udvalg, der skal finde frem til en ny aspirantordning. Ja, det er et løfte, men der er ingen, der ved, hvor meget der kan lægges i det, og det er ikke sikkert, at der kan lægges så meget i det, for ophører man mæglingforslaget uændret til lov, står der altså i sømændenes overenskomst, at med aspiranterne skal man forholde sig sådan og sådan. Jeg tror, at det så bliver noget vanskeligt at rokke skibsrederne, medens det derimod nok havde været muligt at nå til en ordening, som måske kunne godkendes af begge parter, hvis man havde bekvæmet sig til at tage den urimelige passus om aspirantordningen ud af mæglingforslaget.

Jeg agter ikke at tage imod den højtærede statsministers invitation. Jeg synes ikke, at tiden er inde til at holde taler, hvor man appellerer til sine partifæller om at bekæmpe andre arbejdere, som har en anden partipolitisk anskuelse. Jeg synes, at det, det drejer sig om, er at tage hensyn til, hvad der gavner landet, og hvad der gavner arbejderklassen. Den højtærede statsminister siger, at af hensyn til dette lille land, hvor vi skal leve allesammen, bør man gøre, som rege-

ringen har foreslået, og så bør altså de socialdemokratiske arbejdere, som sammen med kommunisterne har forkastet mæglingforslaget, vende sig mod de kommunistiske opviglere.

Jeg tror, at man af hensyn til dette lille land, hvor vi skal leve allesammen, skal give arbejderne ordentlige lønnings- og arbejdsvilkår. De 700 000 arbejdere, der findes her i landet, samt deres familier, er de ikke en del af Danmark; skal der ikke tages hensyn til dem? Er det altid dem, der skal bringe ofrene, for at andre, et fåtal af befolkningen, kan høste profitten? Jeg synes det ikke.

Den højtærede minister siger, at han ikke vil have mit råd. Det kan han sige, men dermed er det ikke dokumenteret, at mit råd ikke var godt og rigtigt, mit råd, som gik ud på, at regeringen burde gøre fælles sag med fagbevægelsen og arbejderklassen og bruge sin indflydelse til at fremskaffe et bedre forslag. Når regeringen ikke vil det, men gør det modsatte, ja, så er det naturligvis vanskeligere for arbejderne at opnå noget, men jeg tror ikke, regeringen handler klogt, hverken med hensyn til landet, til fagbevægelsen eller til sig selv. Den højtærede statsminister siger, at hvis man følger kommunisternes råd om forhandlinger igen, så vil det betyde kamp til den bitre ende, hvor en af parterne må give op, og så ruller han et perspektiv op for 10, 12 eller 14 uger. Jeg vil minde den højtærede statsminister om, at vi nogle gange i den tid, hvor vi to har været med i den politiske og faglige bevægelse, har haft arbejdskampe, der har varet 3 måneder eller mere og har omfattet langt, langt flere end dem, der er i kamp nu eller har varslet kamp, og landet gik dog ikke under, og arbejderklassen gik ikke under. Jeg siger ikke dette for at animere til den længst mulige arbejdskamp, men blot for at vise, at det er urimeligt at bruge den agitation, det er urimeligt at male en vis person på væggen og sige, at hvis man ikke ophører mæglingforslaget til lov, så får vi en uendelig lang og ødelæggende arbejdskamp. Jeg tror det ikke.

Jeg gentager: den omstændighed, at der kom nogle ret begrænsede strejker, førte i løbet af kort tid til, at arbejdsgiverforeningen måtte fravige sit ultimative nej og gå med til at give indrømmelser. Arbejderne